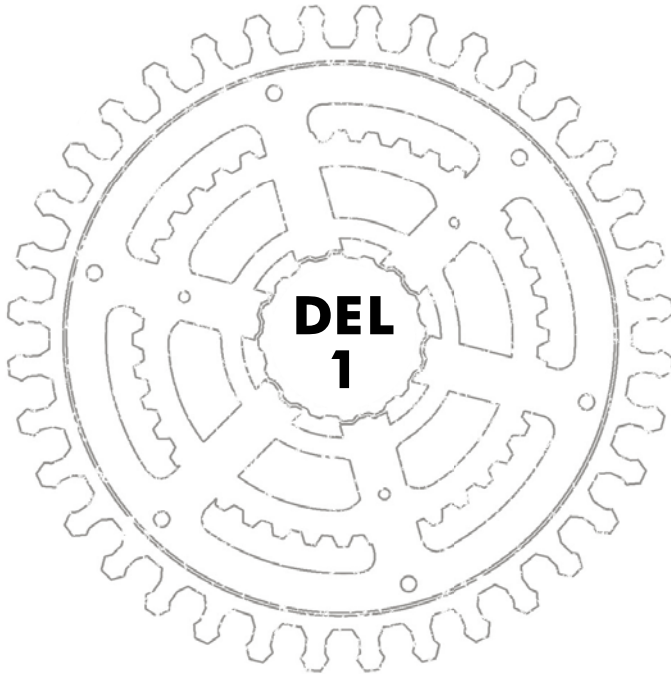

PHILIP REEVE
MORTAL
ENGINES
BYERNES KAMP

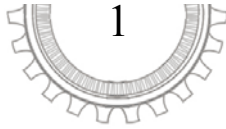
På dansk ved
Lasse Schmidt

*Min elskede, lad os nu ty
til evig troskab! Thi verden, som sig strækker
i et drømmeland, så langt øjet rækker,
så mangfoldig, så smuk og så ny,
byder glæde, kærlighed og alt håb trods,
uden vished, fred og lindring mod smerte,
for vi står i den mørke slettes hjerte,
og frygten for kampe og flugt rammer os,
når de hovedløse hære om natten slås.*

Matthew Arnold, *Dover Beach*

**DEL
1**

SUPERMYG OVER ZAGWA

Theo havde klatret siden daggry. Først på de stejle veje og fårestier bag byen, siden på skråninger med løse småsten og til sidst op ad den nøgne bjergside, hvor han havde holdt sig inde i spalter og sprækker i ly af de blå skygger. Solen stod højt på himlen, da han nåede op til toppen. Han holdt en lille pause deroppe for at drikke noget vand og få pusten. Bjergene omkring ham skælvede bag et flimrende slør af varmedis, som stod op fra de hede klipper.

Ganske forsigtigt kravlede Theo ud på en smal afsats, der stak frem fra bjergtoppen. På hver side af ham var der et fald på mange hundrede meter ned til klippespir, træer og brusende floder. En sten, som var gået løs, faldt lydløst og tumlede nærmest uendeligt rundt. Forude kunne Theo kun se den åbne himmel. Han rettede sig op, tog en dyb indånding, spurtede de sidste par meter hen til kanten af klippen og sprang ud.

Rundt og rundt tumlede han, ned og ned, ør af bjerg og himmel,

bjerg og himmel, der flakkede rundt. Ekkoet fra hans første skrig fortonede sig, og han kunne ikke høre andet end sit dunkende hjerte og luften, som brølede om ørerne på ham. Han susede frem fra den stejle klippes skygge og ind i solen, og langt nede så han sit hjem, den statiske by Zagwa. Heroppefra lignede kobberkupperne og de kulørte huse legetøj, mens luftskibene, som fløj til og fra havnen, mindede om vindblæste rosenblade, og floden, som snoede sig gennem kløften, så ud som en sølvtråd.

Theo betragtede betaget det hele, indtil det forsvandt bag bjergets skulder. På et tidspunkt havde han troet, at han aldrig ville vende tilbage til Zagwa. I Den Grønne Storms træningslejr havde han lært, at hans kærlighed til hjemmet og familien var en luksus, som han måtte glemme, hvis han skulle deltage i kampen for at gøre verden grøn igen. Senere, som slave på flådebyen Brighton, havde han drømt om at komme hjem, men han havde regnet med, at familien ikke ville have ham tilbage. De var antitræktilhængere af den gamle skole, og han havde forestillet sig, at han havde udstødt sig selv for tid og evighed ved at stikke af og slutte sig til Stormen. Men nu var han igen hjemme i sine egne afrikanske bjerge, og nu var det tiden nordpå, der virkede som en drøm.

Og det var alt sammen takket være Wren, tænkte han, mens han faldt. Wren, den mystiske, tapre, pudsige pige, han havde mødt i Brighton. Hans medslave. ”Tag hjem til din far og mor,” havde hun sagt til ham, efter at de var flygtet sammen. ”De elsker dig stadigvæk, og de skal nok tage imod dig med åbne arme. Det er jeg sikker på.” Og hun havde haft ret.

En forskrækket fugl baskede forbi til venstre for Theo og mindede ham om, at han susede gennem luften over en masse skarpe klipper, som faretruende hurtigt kom nærmere. Han foldede det store sejl ud fra sin ryg og udstødte et triumferende hyl, da det rykkede ham op, og hans svimlende styrt ændrede sig til et yndefuldt, svævende dyk. Vindens brøl blev erstattet af en blidere

hvislen fra de brede siliciumsilkepaneler og en let knagen fra rigningen og bambusstiverne.

Da Theo var yngre, havde han tit været heroppe med sit dragefly og testet sit mod i den termiske opvind. Mange unge zagwanesere gjorde det. Efter at han var kommet hjem nordfra for et halvt år siden, havde han sommetider kigget misundeligt op på deres vinger, der gled lysende ned foran bjergene, men han havde aldrig turdet slutte sig til dem. Hans tid væk havde forandret ham for meget. Han følte sig ældre end de jævnaldrende drenge, men var alligevel genert i deres selskab og skammede sig over, at han var endt som tumlerpilot, fange og slave. Men her til morgen var de andre himmelstormere i citadellet for at se de fremmede. Nu, hvor Theo vidste, at han havde himlen for sig selv, var han vågnet op fuld af længsel efter at flyve igen.

Han gled ned gennem vinden som en høg og så sin skygge fare hen over bjergets solbeskinnede udløbere. Rigtige høge, som svævede under ham i den spejklare luft, svingede væk med forskrækkede og indignerede skræp, da den slanke, mørke dreng under det himmelblå sejl kom susende og trængte ind på deres territorium.

Theo lavede et loop og ville ønske, at Wren kunne se ham. Men Wren var langt væk et sted på Fugleruten om bord på sin fars luftskib. Efter at de var sluppet væk fra Den 7. Himmel, Brightons borgmesters svævende palads, var de nået frem til trækbyen Kom Ombo, hvor Wren havde hjulpet Theo med at få en køjeplads om bord på et sydgående fragtskib. På kajen, mens luftskibet gjorde klar til afgang, havde de taget afsked med hinanden, og han havde kysset hende. Og selv om han havde kysset andre piger, og nogle af dem havde været meget kønnere end Wren, så var det Wrens kys, hans tanker blev ved med at vandre tilbage til på uventede tidspunkter som nu. Da hans læber mødte hendes, var hendes latter og bidende ironi sivet ud af hende, og hun havde skælvet og var

blevet alvorlig og helt stille, som om hun lyttede koncentreret efter noget, hun ikke kunne høre. Et kort øjeblik havde han haft lyst til at sige, at han elskede hende, og bede hende om at tage med sig eller selv tilbyde at blive. Men Wren havde været så bekymret for sin far, som havde fået et hjerteanfald, og så rasende på sin mor, som havde forladt dem og var styrtet ned med Den 7. Himmel i ørkenen, at han ville have følt, at han udnyttede hende. Hans sidste minde om hende var, da hans skib steg til vejrs, og hun så sig tilbage og vinkede til ham, mens hun blev mindre og mindre for til sidst at forsvinde helt.

Seks måneder siden! Allerede et halvt år. Det var helt klart på tide, at han holdt op med at tænke på hende. Så et øjeblik tænkte han slet ikke noget og lod sig bare føre med den legesyge vind vestpå, mens Zagwa forsvandt bag et grønt bjerg, hvor disen stod tæt op fra trætoppene i skyskoven, nærmest som en tåge.

Et halvt år. Verden havde forandret sig meget på den tid. Det havde været som et jordskælv, et ryk i de tektoniske plader, da de mange års voksende spændinger under Den Grønne Storms væld pludselig var gået i opløsning og forsvundet. For det første var Jæger Fang forsvundet. Nu var der en ny leder i Jadepagoden, general Naga. Han havde ry for at være en hård mand. Hans første handling som leder havde været at trænge *Traktionstadt*-byerne tilbage i Rustsumpen og sønderlemme de slaviske byer, som i årevis havde nippet til Stormens nordlige grænser. Men så, til hele verdens forbløffelse, havde han kaldt luftflåderne hjem og indgået våbenhvile med trækbyerne. Der kom rygter fra Den Grønne Storms territorier om, at politiske fanger blev sluppet fri, og strenge love ophævet. Der var tilmed snak om, at Naga planlagde at opløse Stormen og retablere det gamle Antitrækforbund. Nu havde han sendt en delegation ud for at forhandle med Zagwas dronning og byråd. I spidsen for delegationen stod hans egen kone, Lady Naga.

Det var det, der havde fået Theo til at stå op ved dag gry og tage sin gamle drage med højt op over byen. Forhandlingerne blev indledt i dag, og hans far og mor og søstre var alle taget hen til citadellet for at prøve at få et glimt af de fremmede. De var spændte og optimistiske. Zagwa havde trukket sig ud af Antitrækforbundet, da Den Grønne Storm tog magten, forfærdede over deres doktrin om total krig og deres hær af genoplivede lig. Men nu (havde Theos far hørt) ville general Naga indgå en officiel fredsaftale med de barbariske byer, og der var endda noget, der pegede på, at han var villig til at nedlægge Stormens jægerkorps. Hvis han gjorde det, ville Zagwa og de andre afrikanske byer måske igen slutte sig til forsvaret af verdens grønne oaser. Theos far var ivrig efter, at hans kone og børn tog hen til citadellet og oplevede det historiske øjeblik, og han ville selv se hende Lady Naga, som efter sigende var meget ung og smuk.

Men Theo havde set mere end rigeligt til Den Grønne Storm, og han stolede ikke på et ord af, hvad Naga eller hans udsendinge sagde. Så mens resten af Zagwa stimlede sammen i citadellets park, boltrede han sig i den forgyldte morgenluft og tænkte på Wren.

Pludselig så han et par silhuetter bevæge sig længere nede. Der burde ikke være andet end fugle, men de her var for store til at være fugle. De steg op af den hvide tågedis, to bittesmå luftskibe, hvis balloner var prydet med gule og sorte hvepsestriber. Theo genkendte med det samme de små gondoler og strømlinede motorer, for han havde lært alt om udsmykningen af fjendens luftskibe i Den Grønne Storms træningslejr. Det var Cosgrove Supermyg. Det var dem, *Traktionstadt*-byerne brugte som bombeluftskibe.

Men hvad lavede de her? Theo havde aldrig før hørt om, at en *Traktionstadt* sendte skibe til Afrika og da slet ikke så langt sydpå som Zagwa.

Og så slog det ham: *De er her på grund af forhandlingerne.* De raketter, der sad på rad og række som skinnende knive under

gondolerne, ville snart blive sendt ned mod citadellet, hvor Nagas hustru var, hvor dronningen var ... hvor Theos familie var.

Han var nødt til at stoppe dem.

Det var underligt, at han tog det så roligt. Før et øjeblik siden havde han helt ubekymret nydt solen og den rene luft, og nu skulle han formentlig dø. Men alligevel virkede døden underligt nok lige så naturlig her til morgen som vinden og solen. Han krængede dragen fremover og dykkede ned mod den bageste Supermyg. Piloterne havde ikke set ham endnu. Myggene var topersonersskibe, og han tvivlede på, at de holdt særligt nøje udkig. Dragen førte ham tættere og tættere på, indtil han kunne se malingen, som var delvist skallet af på skibenes motorkapper. De store styrefinner var prydet med *Traktionstadt*-tegnet: en pansernæve omkranset af et hjul. Theo kunne ikke undgå at beundre de tapre piloter, som var fløjet så langt ind over gammelt antitrækterritorium i deres letgenkendelige skibe.

Han krængede dragen bagud og stod stille i luften, som han havde lært, da han som dreng svævede på de termiske opvinde over Liemba Lake sammen med sine skolekammerater. Men denne gang landede han ikke i vandet, men på den hårde, uadbuede, stive ballon. Da han ramte, lød der et højt bump, men han sagde til sig selv, at mændene nede i gondolen ikke havde hørt noget gennem larmen fra de brølende motorer. Han tog selerne fra dragen af og prøvede at sætte den fast under rebstigen, som var trukket hen over ballonens overflade, men vinden tog fat i dragen, og han blev nødt til at slippe den, så han ikke også blev revet væk. Han klyngede sig fast til rebstigen og så hjælpeløst til, mens dragen tumlede agterud.

Theo havde mistet sin eneste flugtvej, men før han nåede at bekymre sig, gik en luge op ved siden af ham, og et hoved iført læderhjelme dukkede frem og stirrede på ham gennem et par mørke flyverbriller. Så havde de alligevel hørt ham. Han kastede

sig frem, og sammen med piloten tumlede han gennem lugen og ned ad en lille kahytstrappe og landede tungt på en stålgang mellem to af luftskibets gassække. Theo skyndte sig på benene, men piloten blev liggende stille, lammet. Hun var kvinde, thai, så vidt Theo kunne se. Han havde aldrig hørt om østerlændinge, der kæmpede for *Traktionstadt*-byer. Men her var hun altså i et af deres skibe, iført en af deres uniformer på vej mod Zagwa med et batteri raketter.

Det var et mysterium, men Theo havde ikke tid til at gruble over det. Han kneblede flyversken med hendes eget tørklæde. Så tog han kniven fra hendes bælte, skar et stykke reb fri fra nettet omkring gassækkene og bandt hendes hænder fast til broens gelænder. Da han var ved at binde de sidste knuder, vågnede hun og begyndte at gøre modstand, mens hun skulede vredt til ham gennem de revnede briller. Han lod hende vride og dreje sig og skyndte sig hen ad broen til en anden stige og kravlede ned mellem gassækkenes skygger. Motorstøjen buldrede omkring ham og druknede snart de dæmpede eder og forbandelser oppefra. Da han hoppede ned i gondolen, blev han blændet af lyset fra vinduerne. Han missede med øjnene og så piloten, som stod ved styretøjet med ryggen til.

”Hvad var det?” spurgte manden på aerosperanto. Aerosperanto? Det var jo fællessproget i luften. *Traktionstadt*-folk talte da tysk ... ”En fugl?” fortsatte manden, rettede på styretøjet og vendte sig om. Han var også østerlænding. Theo skubbede ham ind mod skottet og viste ham kniven.

Udenfor kom byen til syne bag en udløber af bjergene. Besætningen på den forreste Supermyg anede ikke noget om, hvad der foregik om bord på søsterskibet, men vinklede styrefinnerne og svingede ned mod citadellet.

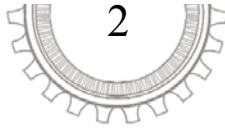
Mens Theo tvang piloten ned i stolen, rakte han ud efter radioen. Det var den samme slags radio, han havde haft i sin kabine

på tumleren, da han var i Stormen. Han råbte ind i mikrofonen: ”Zagwa! Zagwa! I bliver angrebet! To luftskibe! Jeg er i det bageste!” skyndte han sig at tilføje, da antiluftskytssild begyndte at puffe som støvbolde i luften omkring ham, og granatsplinter bankede ind mod den pansrede gondol, så vinduerne slog sprækker.

I samme øjeblik slog piloten til. Han kastede sig ud af stolen og nikkede Theo en voldsom skalle i ribbenene. Theo tabte mikrofonen, og piloten tog fat i hans hånd, som han holdt kniven med. De kæmpede om at få kontrol over kniven, indtil der pludselig var blod over det hele, og Theo kiggede ned og opdagede, at det var hans eget. Piloten dolkede ham igen, og Theo brølede af frygt og smerte, mens han prøvede at få kniven væk. Han stirrede på sin modstander, hvis ansigt var rødt af indædt raseri, og opdagede slet ikke, at det forreste luftskib forsvandt i et tæppe af safrangule flammer. Trykbølgen kom pludseligt, knuste samtlige ruder i gondolen på én gang og sendte projektiler af vrugdele ind i ballonen. Et afrevet propelblad skar gennem gondolen som en le. Piloten blev sendt hvirvlende ud gennem den enorme flænge, der før havde været en væg, og efterlod Theo med et billede af et par opspilede, vantro øjne.

Theo tumlede hen til radioen og tog den dinglede mikrofon. Han vidste ikke, om den stadig fungerede, men han råbte alligevel i den, indtil udmattelsen, rædslen og blodtabet overmandede ham. Da han gled ned på dørken, hørte han som det sidste lyden af stemmer, der meldte, at hjælpen var på vej. To røgsøjler steg op fra citadellet. Over dem, blå som vandnymfer, steg luftskibene fra Zagwas Flyvende Korps op mod den gyldne himmel.

HJERTESAGER

*Fra: Wren Natsworthy
AMV Jenny Haniver
Peripatetiapolis
Den 24. april 1026 e.TÆ*

Kære Theo

Jeg håber ikke, livet i Zagwa er alt for kedeligt. Under alle omstændigheder tænkte jeg, at jeg ville sætte mig ned og skrive et ordentligt brev til dig og fortælle om alt det, jeg har lavet. Det er svært at forstå, at der er gået så lang tid ... Det virker, som om det var i går – det med Brighton og Den 7. Himmel og mor og det hele.

Lige da du var rejst til Zagwa, tog professor Pennyroyal også af sted. Han har venner i andre byer, og han vil bo hos nogle af dem – eller han vil nok bare nasse på dem, for han fik nemlig ikke andet med fra Den 7. Himmel end sit tøj, og det var alt for aparte til at give ret mange penge i Kom Ombo-basaren. Jeg fik næsten helt ondt af ham. Han

hjælp os faktisk, da vi skulle til Kom Ombo og råbte så højt ad lægerne på hospitalet, at de tog sig af far uden betaling. Han skal nu nok klare sig, altså Pennyroyal. Han sagde, at han har tænkt sig at skrive en ny bog om det store slag om bord på Brighton. Han lovede mig ikke at lyve, især ikke om dig og mig, men det var vist et af de der løfter, han glemmer, så snart han sætter sig ned bag sin skrivemaskine.

Far har det også fint nok. Lægerne i Kom Ombo gav ham nogle grønne piller, som hjælper lidt mod smerten, og han har ikke haft flere anfald siden den forfærdelige aften på Den 7. Himmel. Men han virker på en eller anden måde frygtelig gammel og ulykkelig. Det er selvfølgelig på grund af mor. Han elskede hende virkelig, selv om hun var sådan. At være uden hende og ikke engang vide, om hun er levende eller død, gør ham frygtelig ked af det, selv om han prøver at være tapper.

Jeg havde troet, at så snart han blev rask nok, ville han tage direkte hjem til Anchorage i Vinlandet sammen med mig, men han har ikke foreslået det. Så vi har rejst rundt på Fugleruten lige siden og set lidt af verden og handlet lidt – mest med antikviteter og oldtek, men harmløse ting! Ikke noget som den forfærdelige Blikbog! Vi har faktisk gjort det ret godt. Godt nok til at give skibet en ny gang maling og motorerne den helt store reparation. Vi har ændret navnet tilbage til Jenny Haniver, for det hed hun jo, før professor Pennyroyal stjal hende fra mor og far dengang for alle de mange år siden. I starten spekulerede vi på, om det mon var farligt at bruge dét navn igen, men jeg tror ikke, folk kan huske andet, end at det var Jæger Fangs gamle skib, og de er alligevel også ligeglade.

Har du hørt om våbenhvilen? (Jeg har altid troet på, at general Naga var god nok. Da vi blev taget til fange af

Stormen på Den 7. Himmel, skulle soldaterne til at prikke til mig med deres geværer, men Naga stoppede dem. Det er rart at vide, at Stormens nye leder kan stå fast og insistere på, at man ikke stikker til hinanden). Nå, men alle er helt oppe at køre over våbenhvilen og håber, krigen er slut. Det gør jeg også.

Jeg er ved at vænne mig helt til livet som flyvende købmand. Du ville næsten ikke kunne kende mig, hvis du så mig nu. Jeg er blevet klippet efter den helt nye stil, sådan at håret ligesom har slagside, så det går ned under hagen i den ene side, men kun til øret i den anden. Det er ikke for at lyde forfængelig, men det ser ekstremt sofistikeret ud, selv om jeg sommetider har det, som om jeg står på en skråning. Jeg har også fået nye støvler – nogle langskaftede nogle – og en læderfrakke. Ikke en af de der lange, som far og de andre gammeldags piloter går med, men mere en slags jakke med rødt silkefor og en stumpet kant, som hedder oplag eller opslag eller sådan noget. Og lige nu sidder jeg på caféen bag luftskibshavnen her i Peripatetapolis og føler mig på alle måder som en rigtig pilot og nyder at være om bord på en by. Jeg kunne aldrig rigtig forestille mig, hvordan byerne var, da jeg voksede op i søvnige, gamle Anchorage. Men nu, hvor jeg har været om bord på mange af dem, kan jeg mærke, at jeg er vild med dem. Menneskene og travlheden, og hvordan motorerne får fortovene til at dunke, som om hele Peripatetapolis er et stort, levende dyr. Jeg venter på far, som er gået op på et af overdækkene for at spørge lægerne, om de kan finde nogle mere effektive piller end dem, han fik af lægerne i Kom Ombo. (Han var ikke meget for det, men til sidst fik jeg ham overtalt!). Og nu, hvor jeg sidder her, kom jeg til at tænke på dig. Det gør jeg faktisk ret tit, og så tænkte jeg ...

Nej, det gik ikke, besluttede Wren. Hun krøllede papiret sammen og smed det ned i en skraldespand lige i nærheden. Hun var blevet ret god til at ramme. Det måtte være det tyvende brev, hun havde skrevet til Theo, og indtil videre havde hun ikke sendt et eneste af dem. Hun havde sendt et kort til jul, for selv om Theo ikke var særligt religiøs, boede han i en kristen by og fejrede garanteret alle de gamle højtider. Men hun havde bare skrevet glædelig jul og et par overfladiske linjer om, hvordan det gik med hende og far.

Problemet var, at Theo garanteret havde glemt hende. Og hvis han nu rent faktisk *kunne* huske hende, så var han helt sikkert ikke interesseret i at høre om hendes tøj eller hendes frisure eller alt det andet. Og det med, at hun var så vild med livet i byen, ville garanteret ryste ham, for han var og blev jo antitræktilhænger og kunne være ret *primi*...

Men hun kunne ikke glemme ham. Han havde været så utrolig tapper om bord på Den 7. Himmel. Og det afskedskys på luftkajen i Kom Ombo mellem alle de tjærede reb og svæveplankabler og råbende stevedorer og brølende motorer ... Wren havde aldrig før kysset nogen. Hun havde ikke helt vidst, hvordan man gjorde, hvor næsen skulle hen, og da deres tænder stødte sammen, var hun bange for, at hun gjorde det helt forkert. Theo havde grinet og sagt, det der kysseri var noget pudsigt noget, og hun havde svaret, at hun mente, hun nok kunne lære det med lidt øvelse, men så havde kaptajnen på hans luftskib råbt: ”Så er det om bord, hvis du skal med!” og var begyndt at løsne fortøjningsklamperne, og der havde ikke været tid ...

Og det var et halvt år siden nu. Theo havde skrevet én gang – Wren havde modtaget brevet i januar i et lurvet luftkaravanseri i Tannhäuserbjergene – for at fortælle, at han var kommet godt hjem og var blevet modtaget med åbne arme af sin familie som den fortabte søn (hvad det så end betød). Men Wren havde aldrig fået skrevet et svar.

”Pokkers også!” sagde hun og bestilte en kop kaffe til.

Tom Natsworthy, Wrens far, havde stået ansigt til ansigt med døden mange gange og befundet sig i alverdens farefulde situationer, men han havde aldrig følt en helt så kold frygt som nu.

Han lå helt nøgen på et iskoldt stålbord i konsultationsrummet hos en hjertespecialist på Peripatetiapolis' andet dæk. Over ham drejede en maskine med en lang, hydraulisk, mangleddet hals sit metalhoved fra side til side og undersøgte ham med en undrende mine. Tom var ret sikker på, at de grønne, glødende linser var taget fra en jæger. Jæggerreservedele måtte være lette at få fat i nu om stunder, og han burde vel egentlig glæde sig over, at alle de mange år med krig omsider havde kastet noget godt af sig: nye medicinske teknikker og diagnosemaskiner som den her. Men da det stumpe metalhoved dykkede ned over hans overkrop, og han hørte maskineriet skurre og summe inde bag de skinnende øjne, kunne han kun tænke på den gamle jæger, Shrike, som havde jagtet ham og Hester i Udelandet, det år London døde.

Da det hele var overstået, og doktor Chernowyth slukkede sin maskine og trådte ud af sin lille, blybeskyttede boks, kunne han ikke fortælle Tom noget, han ikke allerede havde regnet ud. Hans hjerte var svagt. Det skyldtes den kugle, som Pennyroyal havde plantet i ham, da han skød ham for de mange år siden i Anchorage. Det ville blive værre og værre, og en skønne dag ville han dø af det. Han havde et eller to år tilbage, allerhøjst fem.

Lægen lukkede munden med stramme læber, rystede på hovedet og rådede ham til at tage den med ro, men Tom grinede bare. Hvordan skulle han tage den med ro som flyvende handelsmand? Han kunne kun tage den med ro, hvis han tog hjem til Anchorage i Vinlandet. Men oven på det, han havde fundet ud af om Hester, kunne han aldrig vende hjem igen. Han havde ingenting at skamme sig over. Det var jo ikke ham, der havde udleveret sin by

til jagtbrødrene fra Arkhangelsk eller myrdet til højre og venstre på de sneklædte gader. Men han skammede sig på sin kones vegne og følte sig dum, fordi han havde levet så længe sammen med hende uden at få færten af alle de løgne, hun havde fortalt ham.

Og Wren ville desuden aldrig tilgive ham, hvis han insisterede på, at de tog hjem nu. Hun var præcis lige så eventyrlysten, som Tom selv havde været i hendes alder. Hun elskede livet på Fugleruten, og hun kunne blive en dygtig pilot. Han ville blive hos hende, flyve og handle, lære hende om livet i luften og gøre sit bedste for at beskytte hende. Og når Døden kom for at tage ham med til Det Solforladte Land, ville han efterlade *Jenny Haniver* til Wren, og så kunne hun selv vælge, hvad hun ville med sit liv: freden og roen i Vinlandet eller friheden i luften. Nyhederne østfra var lovende. Hvis våbenhvilen holdt, ville der snart komme et hav af muligheder for at handle.

Da Tom gik ud fra doktor Chernowyths kontor, fik han det omgående bedre. Herude under aftenhimlen virkede det helt utænkeligt, at han skulle dø. Byen vuggede nænsomt, mens den rumlede nordpå op ad Den Store Jagtmarks klippefyldte vestlige kyst. Ude over havet, som glinsede gyldent i aftensolen, holdt en fiskerby trit med Peripatetiapolis under en sky af måger. Tom blev stående lidt og betragtede fiskerbyen fra en panoramaplattform. Så tog han en elevator ned til grunddækket og slentrede gennem det travle marked bag luftskibshavnen, mens han tænkte på sit første besøg om bord på byen sammen med Hester og Anna Fang for tyve år siden. Han havde købt et rødt tørklæde til Hester i en af boderne, så hun ikke behøvede at skjule sit arrede ansigt med den ene hånd ...

Men han ville ikke tænke på Hester. Når han tænkte på hende, endte han altid ved deres afsked og det, hun havde gjort, og så blev han så vred, at hans hjerte bankede og vred sig i hans bryst. Han kunne ikke tåle at tænke på Hester længere.

Han begyndte at gå hen mod havnen og indstuderede, hvad han skulle sige til Wren om besøget hos lægen. ("Der er ikke noget at være bekymret over. De behøvede ikke engang operere ..."). Da han kom forbi Pondicherrys auktionshal for oldtek, stoppede han og gjorde plads for en flok handelsfolk på vej ud. Han syntes, han genkendte den ene af dem, en ganske køn kvinde på hans egen alder. Det så ud, som om hun havde haft en indbringende auktion, for hun bar på en stor, tung pakke. Hun så ikke Tom, og han gik videre og prøvede at huske hendes navn, og hvor han havde mødt hende. Var det ikke Katie, hun hed? Nej, Clytie var det jo! Clytie Potts!

Han stoppede og vendte sig stirrende om. Det kunne *umuligt* have været Clytie. Clytie havde jo været historiker fra årgangen over ham i laugget, dengang London blev udslettet. Hun var blevet dræbt af MEDUSA sammen med resten af byen. Hun kunne *umuligt* gå rundt i Peripatetiapolis. Hans hukommelse spillede ham et puds.

Men hun lignede hende altså på en prik!

Han tog et par skridt tilbage mod det sted, han kom fra. Kvinden gik hurtigt op ad en trappe til den etage, hvor luftskibene lå. "Clytie!" råbte Tom. Hun vendte sig om og kiggede på ham. Det var jo hende. Nu var han helt sikker, og han lo højt af glæde og overraskelse og råbte igen: "Clytie! Det er mig! Tom Natsworthy!"

En gruppe handelsfolk brasede forbi ham, så han ikke længere kunne se hende. Da han igen havde frit udsyn, var hun væk. Han skyndte sig hen mod trappen og ignorerede de små, alarmerende brystsmærter. Han prøvede at forestille sig, hvordan Clytie kunne have overlevet MEDUSA. Havde hun været uden for byen, da den blev udslettet? Han havde hørt om andre fra London, som var sluppet fra sprængningen med livet i behold, men de havde alle sammen været fra Købmandslauget og langt væk på fremmede byer, da det skete. På Djævløen havde Hester mødt den

modbydelige ingeniør Popjoy, men han havde jo været i Den Dybe Bug, da MEDUSA udslettede sig selv og alt omkring sig ...

Han masede sig op ad den befærdede trappe og fik igen øje på Clytie, som hurtigt var på vej væk fra ham mellem langtidskajpladserne. Det var der ikke noget at sige til, sådan som han havde råbt efter hende. Han måtte have været for langt væk til, at hun kunne kende ham, så hun havde nok troet, han var en eller anden galning eller en konkurrent, der var blevet rasende over, at hun havde overbudt ham til auktionen. Han småløb ivrigt efter hende for at forklare, hvem han var, men hun forsvandt hurtigt op ad endnu en trappe til fortøjningsplads syv, hvor et lille, strømlinet luftskib lå fortøjet. Han stoppede ved foden af trapperne, længe nok til at læse bogstaverne, som var skrevet med kridt på tavlen. Skibet hed *Archaeopteryx*. Det havde hjemstavn i Airhaven, og Cruwys Morchard var kaptajn. Han fortsatte efter Clytie, men undlod omhyggeligt at løbe, råbe eller gøre noget, der kunne skræmme en flyvende handelskvinde væk. Med Clytie Potts' fortid i lauget havde hun selvfølgelig ikke svært ved at finde en plads om bord på et skib, der fløj rundt og handlede med oldtek. Hendes kaptajn Morchard havde garanteret hyret hende som ekspertindkøber, og det var derfor, hun havde været på auktionen.

Han stoppede for at få pusten, da han var nået op ad trapperne, mens hans hjerte hamrede og bankede. *Archaeopteryx* tårnede over ham i skumringen. Hun var camoufleret. Gondolen, undersiden af ballonen og motorerne var himmelblå, og overdelen var malet i et grønt, brunt og gråt camouflagemønster. Ved foden af landgangsplanken stod to besætningsmedlemmer og ventede, badet i mat, elektrisk lys. De så grove og forhutlede ud, ja, de lignede nærmest klunsere fra Udelandet. Da Clytie gik hen til dem, hørte Tom den ene af dem råbe: ”Nå, fik du fat i dem, eller hva’?”

”Ja, ja, det gjorde jeg,” svarede Clytie og nikkede ned mod

den pakke, hun bar på. Den anden mand trådte frem for at hjælpe hende med den og fik øje på Tom, der nærmede sig bag hende. Clytie registrerede åbenbart hans ændrede ansigtsudtryk og vendte sig om for at se, hvad årsagen var.

”Clytie?” sagde Tom. ”Det er mig, Tom Natsworthy. Lærling af tredje rang fra Historikerlauget i London. Jeg ved godt, du nok ikke kan kende mig. Det er ... næsten tyve år siden! Og du må jo have troet, jeg var død ...”

Til at begynde med var han sikker på, at hun rent faktisk *havde* genkendt ham og var glad for at se ham, men så ændrede hendes ansigtsudtryk sig. Hun trådte et skridt baglæns og kiggede hurtigt ned på mændene ved landgangsbroen. Den ene af dem – en høj, mager, kronraget mand – lagde en hånd på sit sværd, og Tom hørte ham sige: ”Generer han Dem, frøken Morchard?”

”Nej, nej, Lurpak,” sagde Clytie og stoppede ham med en løftet hånd. Hun gik et par skridt hen mod Tom og sagde venligt: ”De må altså meget undskylde, men jeg er bange for, at De forveksler mig med en anden kvinde. Jeg hedder Cruwys Morchard. Jeg er skibets kaptajn. Jeg kender ikke nogen fra London.”

”Jamen du ...” udbød Tom. Han så undrende på hende. Han var flov og forvirret. Han var *sikker* på, at det var Clytie Potts. Hun havde taget lidt på ligesom ham, og hendes hår, som dengang havde været mørkt, var gråsprængt, nærmest i et spindelvævmønster, men hun lignede sig selv. Historikerlaugets tatoivering af et blå øje, som hun i sin tid havde båret med stolthed, var dog væk.

Tom blev pludselig i tvivl. Der var trods alt gået tyve år. Måske tog han fejl. ”Det må du undskylde. Du ligner hende bare så utrolig meget,” sagde han.

”Det skal du ikke tænke på,” sagde hun med et charmerende smil. ”Jeg har bare et af den slags ansigter. Jeg bliver altid forvekslet med nogen.”

”Du ligner hende altså utrolig meget,” sagde Tom igen med en

antydning af forhåbning, som om hun pludselig ville ombestemme sig og komme i tanke om, at hun alligevel *var* Clytie Potts.

Hun bukkede for ham og vendte sig om. Hendes mænd skulede, mens de hjalp hende op ad landgangsplanken med pakken. Der var ikke mere at sige, så han sagde igen undskyld, vendte sig om og gik væk fra kajpladsen med højrøde kinder. Han fortsatte hen mod sit eget skib og havde ikke taget mere end tyve skridt, da han hørte *Archaeopteryx*' motorer starte med et brøl bag sig. Han så hende stige op mod aftenhimlen og accelerere voldsomt, mens hun gled op over byens lufrum og satte kursen mod øst.

Det undrede Tom, for han var sikker på, at der på tavlen ved kajen havde stået, at hun skulle blive i Peripatetiapolis yderligere to dage ...

